

PINKSTEREN

15 mei 1959

Goedenavond, vrienden.

Aan het begin van onze bijeenkomst moet ik u erop wijzen dat wij niet onfeilbaar zijn, of alwetend. Dientengevolge zult u zelf ook na moeten denken.

U weet toch het verschil tussen een preek en een toespraak? Een preek is een toespraak, waar je bij inslaapt, althans, zo zegt men. Toch zou ik vanavond even willen praten over:

PINKSTEREN

Ik praat graag over Pinksteren, omdat dat een soort propaganda voor ons is. Daarover is men het misschien kerkelijk niet mee eens. Maar ik vraag u, wat is er anders dan bv. op een seance, wanneer iemand plotseling de gave van welsprekendheid krijgt, kennis toont boven zijn eigen kunnen en vreemde talen spreekt? Dat is eigenlijk hetgeen wat op Pinksteren gebeurd is.

De Heilige Geest is nedergedaald op de leerlingen in de Korenbeurs in Jeruzalem. Ik vind het schitterend, maar ik kan niet begrijpen dat men religieus daarvan een soort monopolie wil maken. Zoiets van "dat gebeurt maar één keer en wij hebben daar verder het alleenvertoningsrecht van!" Misschien een beetje cru gezegd. Het Pinksterfeest is een manifestatie van een Goddelijke geest, zo zegt men. Profetie is ook een manifestatie, ook van een Goddelijke geest, zo zegt men. Genezingen door de apostelen en hun leerlingen volbracht, een manifestatie van de Goddelijke geest, zo zegt men. Het Pinksterfeest is eigenlijk een feest waarin men niet alleen maar de nederdaling van de geest over de leerlingen viert, maar het is eigenlijk een soort feest waarmee wij beginnen voor onszelf de idee van Gods ingrijpen op de wereld te vieren.

Nu zijn er een paar punten bij..... U zit allemaal hier, omdat u op zijn minst genomen volgens vele anderen een beetje ketters bent, anders zou u hier niet zijn. De kern van alle dingen is God. Er zijn een hele hoop mensen die daarover verschil van mening hebben, maar dat God de kern van alle dingen is, daar zijn zij het over eens. Alleen, al is Hij dan de kern van alle dingen, dan schijnt Hij volgens sommige mensen er een soort vriendjespolitiek erop na te houden. God als kern van het heelal, tevens als de levende kracht van het Al, moet in álle dingen leven.

Moeten wij die God nu in mootjes hakken? Als ik hoor spreken over de Vader, de Christus en de Geest, als drie verschillende dingen, dan heb ik zo het idee, dat men probeert mij God gefileerd op te dienen. Kan God gescheiden worden in delen? Kunnen wij werkelijk gaan zeggen dat de Heilige Geest wat anders is dan God de Vader? Het is alleen toch maar een functie.

Als God in ons leeft, als God in ons werkt - zonder dat zouden wij niet kunnen bestaan - dan moeten wij toch ook wel aannemen dat de Heilige Geest op ons allen is nedergedaald en niet alleen maar op een paar mensen. Dan moeten wij nog verder gaan en vertellen dat die geest vaardig is in een ieder, onverschillig in welke sfeer of wereld hij leeft: wanneer hij maar komt tot het accepteren van Gods waarheid. Dan krijg je vanzelf een heel andere kijk op dat Pinksterfeest. Dan is het niet zo, dat Gods geest de leerlingen heeft gezocht, maar dan moet het noodzakelijkerwijze wel zó zijn geweest, dat de leerlingen God hebben gezocht. En in hun zoeken de geest gevonden hebben, dus de Goddelijke kracht, die door hun werkt.

Dan kun je zeggen dat God alles persoonlijk doet, zeker: alles is een deel van God, alles kunnen wij uiteindelijk aan God persoonlijk toeschrijven. Als je dat zo hoort, dan treden er toch wel eigenaardige verschijnselen op. Zo hoor je bv. vertellen dat zij spraken en velen van verschillende nationaliteiten, van verschillende stamafkomst, verstonden hen als in hun eigen taal. Dat is er later uitgevallen, maar dat vinden wij in de Latijnse tekst nog terug. Als dus die geest vaardig is geworden over die leerlingen, is die klaarblijkelijk ook vaardig geworden over die anderen, want anders hadden zij er niets van begrepen. Als je vandaar uit gaat, wordt het voor mij een heel simpel geval. Het is niet één keer Pinksteren geweest, maar het is altijd Pinksteren. En wel voor ieder die tot zijn God roept en met die God in harmonie probeert te komen, die met die God een zekere eenheid probeert te bereiken. Die God manifesteert zich altijd. Als die God dat niet hoogst persoonlijk doet altijd, a.h.w. compleet met baard, troon en

kroon, eventueel nog een scepter erbij, maar ook soms door het ingrijpen van Zijn geesten, is dit helemaal niets bijzonders. God zendt een engel tot Tobias. Hij worstelt met deze engel. God zendt Zijn engelen - wij vinden het Oude Testament vol van engelen - om aankondigingen te doen aan de profeten. Zelfs Maria krijgt de aankondiging van een engel, ofschoon op dat laatste geval ook nog ander commentaar te geven zou zijn. Waarom zou God niet Zijn engelen sturen, d.w.z. Zijn lichtende geesten, om vandaag aan de dag de mens te helpen? Als die geest iemand beroert, onverschillig wie, dan heb ik zo'n flauw idee dat ook plotseling anderen Zijn taal verstaan. Dan krijgen wij de toestand terug van vóór Babel, vóór de spraakverwarring. Want in God zijn alle dingen één en kunnen alle dingen begrijpen en verstaan. Niet alleen de mensen, de geesten, maar alle dingen zonder enige uitzondering. Zij spreken één taal. Zodra wij met God in harmonie zijn, dan moet datzelfde optreden. Dan is mijn conclusie, dat de wereld over het algemeen erg laks is, want het Pinksterfeest zal zich voortdurend en overal moeten herhalen en niet alleen maar tot een soort bijbelsprookje worden.

Wij hebben gesproken over de nieuwe wereldleraars, wij hebben gesproken over gedachtekracht enz. Nu wil ik dat ook eens in dit licht bezien. Dan krijg ik in de eerste plaats dit: een nieuwe wereldleraar hoeft niet gezien te worden als een vernieuwer, maar als een uitdrukking van Gods kracht op aarde. Hoe die kracht zich uit, met welke doelstelling, gaat ons niet aan. God uit Zich aan een mens, die zich aan Hem overgaf. Dat is de hoofdzaak. In de tweede plaats de gedachtekracht. Je kunt denken, wat je wilt: de gedachten zijn tolvrij - behalve als je ze uitsprekt, dan is dat al heel gauw smaad - . Die gedachten hebben normalerwijze een beperkte werking. Kom maar eens ergens binnen waar iemand de p..... in heeft. Wat dan? Dan voelt u dat als een druk. "Wat is het hier ongezellig. Wat een slechte sfeer". Als een gewone gedachte dat al kan doen, dan is het toch heel duidelijk, dat, wanneer wij met God in harmonie komen, wanneer wij persoonlijk naar God streven, wij er heel anders voor komen te staan. Dan moeten die gedachten wel een werking hebben die bijna een hele wereld beroert.

Dan is wat wij denken, wat wij zeggen, wat wij doen, voor iedereen begrijpelijk en verstaanbaar. Dan rijst mij één vraag: waarom zijn de mensen die dit Pinksterfeest met kerkelijke plechtigheden, lange predicaties en psalmgezang en klokgelui vieren, zo bang te erkennen, dat God altijd tot de mens spreekt? Waarom bestrijdt men dit, wat wij zijn? Waarom tracht men voortdurend de mens te bedreigen met demonen, met duivels, verdoemenis en hel, terwijl men soortgelijke manifestaties goedkeurt in het verleden. Zou dat soms zijn, omdat de godsdienstige beleving niet in harmonie is met God? Zou het soms zijn, omdat zij niet verstaan, dat zij de taal niet willen verstaan die er wordt gesproken? Klare taal. Als dit zo is, dan wordt het ons gemakkelijker gemaakt. Dan moeten wij niet zeggen: arme gelovigen..... De gelovigen kunnen in hun geloof steun en kracht vinden, maar dan moeten wij zeggen: arme verkondigers van het geloof, u, die niet zeker genoeg zijt van uzelf om Gods werking op aarde te accepteren voor dat, wat zij is.

Dan zijn er nog meer dingen in het Pinksterverhaal, die mij persoonlijk erg getroffen hebben, die ook vragen doen rijzen. Stel nu eens dit: "Zij zitten in het donker samen en er komen lichtende vlammen en dalen op hen neer." Erg mooi. Maar elders horen wij - dan verwijs ik hierbij naar de officiële "Levens der Heiligen", zoals in de tijd van Rome uitgegeven en goedgekeurd, - dat een licht sommige mensen kan omgeven, dat het is alsof een hemels licht op hen schijnt e.d. Zou dat nu werkelijk zo'n groot verschil zijn? Zou men die vurige tongen er eigenlijk niet bij hebben gehaald als symbool voor dat, wat de gave van het ogenblik was? Het spreken. Al dat licht komt uiteindelijk uit de mens zelf. Wanneer God in je leeft, dan is het een lichtende kracht. Geen wonder dat hij naar buiten uit schijnt.

Dan vraag ik mij maar af: waarom zien wij dat licht zo zelden? Daarmee bedoel ik niet alleen stoffelijk zichtbaar, maar zelfs helderzienden zien soms maar heel weinig licht bij een priester, dominee, of rabbi. Dat zouden dan toch wel lichtende figuren moeten zijn. Persoonlijk denk ik dat het komt, omdat een mens die tot God wil gaan, vrij moet zijn. Pinksteren is een feest geworden van de angst. Men heeft het gemaakt tot een verheerlijking van een God, die de angstig bijeengekropen leerlingen troost met Zijn geweld. Maar ik vraag mij af of het Pinksterfeest eigenlijk niet precies het tegenovergestelde is. Het was geen Pinksteren, toen zij bij elkaar waren in die korenbeurs. Het werd Pinksteren, toen zij naar buiten gingen en de moed hadden

hun mond open te doen, toen zij vrij waren van hun angsten, van hun begeerten, van hun menselijk opzicht.

Als wij vandaag Pinksteren willen vieren, zouden wij precies hetzelfde moeten doen. Dan zullen wij al die begeertetjes en angsten over boord moeten gooien, voor datgene, wat belangrijker is: het licht dat in ons gloeit en leeft. Dat licht is er. Ik geloof niet dat er een mens zal bestaan die kan zeggen dat in hem alles duister is. Als er zo'n mens is, dan heb ik er medelijden mee. Dan wil het zeggen dat die mens zelfs blind is voor zichzelf. Ergens in ons is een vonk van vreugde, ergens in ons is een vonk van erkennen. Ons hele leven en denken zou er eigenlijk op moeten gericht zijn. Mens en geest, onverschillig waar en hoe, om die vonk, dat licht aan te wakkeren, tot het een felle, lichtende vlam wordt, tot het het licht wordt, waarover wij zo vaak spreken.

Leven is een zekere kracht: levenskracht. Wanneer u als mens sterft, gaat die kracht heen en niemand weet waarheen. Niemand weet hoe. Men weet alleen, dat zij verdwijnt. Diezelfde kracht kan door degenen die het paranormale bestuderen, worden opgemerkt bij spookverschijningen, bij allerhande activiteiten als het stenen regent. Die kracht is klaarblijkelijk niet alleen aan de mens en aan de stof gebonden. Diezelfde kracht schijnt wel gebonden te zijn aan een bepaalde vorm van bewustzijn.

Wanneer een mens niets meer heeft om te leven, dan sterft hij en hoeft hem niets te mankeren, dan gaat hij toch over. Wanneer een dier niets meer heeft om voor te leven, dan sterft het, ook een plant. Wij kunnen het achteraf gaan verklaren met natuurlijke oorzaken. Maar het is wel gek, dat iemand eenvoudig weg kan teren, eenvoudig verdwijnen van die wereld, zonder dat je weet waarom. Alleen door psychische problemen. Je zou dus wel mogen stellen, dat denken en levenskracht met elkaar in een haast onverbreekelijk verband staan. Het is die levenskracht, waarover wij ook op het Pinksterfeest spreken. Het is niet iets buitengewoons: het is de norm van alle leven, maar feller uitgedrukt in een moment van buitengewoon helder, scherp realiseren in een toestand, die emotioneel volkomen aangepast was aan de overgave aan God en een vrijwording van de wereld. Wanneer die levenskracht in ons bestaat, rond ons bestaat en door het denken beheerst, of gemanipuleerd kan worden, dan is het ook logisch, dat wij voor die levenskracht onze gedachten zullen moeten richten op een bepaalde manier.

Wij kunnen nog een stap verder gaan. Wij kunnen stellen, dat, wanneer ons denken juist genoeg is, dus een punt oneindig begint te benaderen, de levenskracht gelijkelijk daarmee zal moeten toenemen en ook het punt oneindig benaderen. Wanneer je een oneindig kort moment van tijd de oneindigheid in je denken beroerd hebt, dan moet daaruit een kracht voortvloeien, die oneindig veel groter is dan het moment van beleven, omdat die kracht ook een oneindigheid was, dus op een kort ogenblik zich in zijn geheel manifesteerde. De conclusie: het is niet alleen de uitverkorene, of bewuste, die wonderen kan doen. Wonderen kan een ieder doen, die in zich door kan dringen tot het beeld van de Goddelijke oneindigheid. Het is niet alleen een apostel, die vreemde talen spreekt en overal verstaan wordt. Ook wij kunnen door de wereld begrepen worden, geheel en volledig, wanneer wij maar in staat zijn deze overgave aan de Goddelijke wil in onszelf tot stand te brengen.

Er komt nog wat meer bij. Ik sprak zo-even over die vrijheid. Ik geloof, dat haast elke mens en menige geest daarbij de gevangene is van zijn eigen denkbeelden. Wij weten bv. dat een vaste voorstelling van wat gaat gebeuren, wanneer men overgaat, heel vaak resulteert in een beleven van dit droombeeld, eigenlijk tot misselijk wordend toe. Als wij leven op de wereld zoals u dat thans doet, dan worden wij gebonden door de gedachten, aan wat anderen zeggen, wat goed is, of kwaad, wat anderen menen, dat wij moeten doen. Daarmee liggen wij aan ketenen. Want wij doen deze dingen dus niet omdat zij uit ons voortkomen, dat zij bij ons horen, en deel zijn van ons leven en onze taak, maar alleen omdat anders die andere mensen zo lelijk naar ons kijken, of van die lelijke roddelpraatjes ophangen. Zolang als wij daarin gevangen zijn, kunnen wij natuurlijk niet komen tot een volledige beleving van God. Dan blijft het allemaal onder voorbehoud. Wij willen God wel benaderen, als onze (? Red.) het nu maar goedkeuren en zeggen dat wij een braaf mens zijn. Daar kunnen wij nooit de oneindigheid mee bereiken. Als wij in staat zijn, juist in ons denken en in ons zoeken naar God, vrij te zijn, door onze denkbeelden volkomen vrij te maken van elk menselijk opzicht, elke angst voor de mensheid, elke verlangen naar goedkeuring van de mensheid, dan moet daaruit m.i. voortkomen een steeds sterker

beleven van God, een steeds sterker doortrilt worden door die levenskracht. Van daaruit lijkt mij de weg makkelijker begaanbaar.

Als je het Licht eenmaal in je hebt, als je de kracht eenmaal ontvangt, dan maak je je misschien verkeerde denkbeelden omtrent je taak, maar je zult nooit iets kunnen misdoen. Het kan anders lopen dan je denkt, want je weet nog lang niet alles. Maar de taak die je gegeven is, zul je volvoeren, want je leeft uit God, uit het Licht. Wanneer je overgaat uit zo'n leven, dan is er geen sprake van: "wat doe ik, arme ziel, in het duister; o, daar lig ik, ik ben dood". Maar dan is het alleen: "Hé, ik ben vrijer geworden, er is een grens weggevallen. God manifesteert Zich nu nog duidelijker in mijn wezen en in mijn leven". Als dat geen Pinksteren is, weet ik niet wat Pinksteren wel is.

Mijn conclusie voor vanavond is dan ook, waar u vanavond nog alles over te horen krijgt, over het Pinksterfeest, wanneer er een wijdingsochtend is, maar dan misschien in een beetje andere stijl:

Het ligt aan onszelf of wij tot God kunnen komen. Niet aan God. Hij is er. Het is een kwestie van ons eigen denken en streven of de Heilige Geest Zich in ons openbaart. Het is zeker ons eigen werken en ons eigen streven dat ons de grote vrijheid geeft, waarin wij God als een volledige werkelijkheid kennen, zonder enige begrenzing. Dan mag u denken wat u wilt en zeggen wat u wilt. Eén ding is zeker. Als u niet beroerd wordt door de geest, dan hebt u dat aan niemand te wijten dan aan uzelf. Als u dat verschrikkelijk vindt, dan zou ik maar gauw beginnen er wat aan te doen.

Goedenavond.

JEUGDCRIMINALITEIT

Goedenavond, vrienden.

Omdat de eerste spreker u niet de gelegenheid gaf uw eigen mening kenbaar te maken, kunt u nu uw vragen stellen, indien u het wenst

Er zijn geen vragen, hebt u dan een onderwerp?

Reactie: Jeugdcriminaliteit.

Antwoord: Jeugdcriminaliteit zal in de eerste plaats voort moeten komen uit het intenser leven, denken en ook fantaseren, dat de jeugd nu eenmaal altijd eigen is. De jeugd leeft intenser, maar zij beleeft datgene, wat de ouders als mogelijkheden - en met hen de ouderen die de wereld vervormd hebben - hen tonen. Een kind is een zeer kennelijk product van zijn milieu. Het kan met zijn denken, en dagdromen niet ontkomen aan de invloeden die de volwassenen juist op het kind maken. Wanneer er sprake is van jeugdcriminaliteit, dan moeten wij niet in de eerste plaats gaan kijken naar de jeugd die toch zo crimineel is, maar dan moeten wij gaan kijken naar de wereld, waarin dan de factoren verborgen moeten zijn, die de jeugd tot deze criminaliteit aanzet.

Dan ontdek ik verschillende factoren die ik er wel geschikt voor acht, er zelfs aansprakelijk voor acht. Wij zien bv. dat seksualiteit, seksuele potentie, seksuele kentekenen als een soort summum summarum worden genoemd door heel veel ouderen. Al spreekt men er niet direct over, het kind merkt heel goed, dat juist deze seksuele stromingen in het leven van de ouderen meestal zeer veel betekenen. Daarnaast wordt het overal geconfronteerd met de bh-tjes die "maidenform" teruggeven, met de buitengewoon ontwikkelde boezems van filmdiva's en met de aantrekkingskracht van de fatale vrouwen op de film, in de romannetjes en in de damesbladen.

Het is logisch dat het kind zich daaruit, wanneer het een meisje is, een beeld maakt van wat een meisje behoort te zijn. Iets, wat eigenlijk zich niet teveel stoort aan zedelijke normen. Een meisje dat aan de ene kant misschien zeer fijngevoelig kan zijn, maar dat tegenover die wereld wat onverschillig moet zijn. Een meisje dat zich de gelijke, zo niet de meerdere moet tonen van de jongens. Per slot van rekening. De suffragette is een tijd voorbij, maar gelijk recht voor

vrouwen en "vrouwen zijn meer waard dan mannen" is een kreet, die door sommige partijen onder de ouderen nogal eens vaak worden herhaald. Als een meisje steeds hoort: "Nu, die sufferd van een vader van je", dan brengt zij ongetwijfeld een deel van haar minachting voor de vader over op het mannelijk geslacht, ook op de jongelui van haar eigen leeftijd. Zij zal proberen zich de meerdere te tonen. Is de jongeman aarzelend, ietwat schuchter, wat verdorven, dan zal het meisje tonen, dat zij nog veel verdorvener is. Is de jongeman geneigd om te moorden en te stelen, het meisje doet mee. Zij is niet bang, zij is immers veel meer waard dan een man. Omgekeerd ziet de jongeman, hoe door vechten, het neerslaan van anderen, het vermoorden van anderen, men de waardering van de gemeenschap kan winnen en de waardering ook van het vrouwelijk geslacht.

Vooraf voor de puber is dat zeer aanlokkelijk. Hij is zich bewust, dat hij met die volwassenen nog niet op basis van gelijkheid mee kan doen. Maar hij is immers sterk en heeft een stevig lichaam? De puber zal eens even laten zien wat hij kan. Hij zal een kraakje plegen. Hij zal die oude man wel eens doodslaan. Hij doet dit alleen om te tonen dat hij volwaardig is, volgens de normen die de wereld hem leert. Een wereld die hem week na week trakteert op films van oorlogshelden, die met steeds glad zittende kuiven door de meest verschillende verschrikkingen gaan, om dan uiteindelijk wat vuiler en wat bebloeder aan het einde de stralende kus van het maagdje in ontvangst te nemen. Die kinderen nemen dat au sérieux. Die nemen dat als realiteit. Zij menen dat de oorlog op het witte doek de werkelijke oorlog is. Een romantiek van vechten, waarin je natuurlijk net niet sterft en altijd aan het einde de prijs krijgt, of de vrede. Verbaast het u dan van de jongelui, die vaak al, omdat de ouders wat anders te doen hebben, al die drukte niet kunnen velen of klein behuisd zijn, vaak in de bioscoop zitten; dat zij deze idealen verwarren met het werkelijke leven.

Dan horen zij zo vaak vertellen over die oorlogstijd. "Toen hebben wij toch met onze K.P. een kraak gezet op het stadhuis, zeg. En bonnen dat wij gehad hebben. Bonnen. Bergen. Kaarten, alles was erbij. Nu ja, wij hebben er een paar neer moeten knallen. Die ambtenaar was goed. Hij liet zich meteen binden, hij wist er alles van." Dat is heldendom, maar vandaag aan de dag is er geen bezetting om tegen te strijden en er zijn geen bonnen te stelen. Maar er is wel toevallig een hulppostkantoor. Als wij nu eens een paar wapens proberen te krijgen. Dat is op zichzelf al een avontuur en wij gaan dan dat kantoor eens overvallen. Dan hebben wij ook geld, dan kunnen wij ook royaal zijn. Dan kunnen wij er ook goed van leven, zoals die lui indertijd. Dan kunnen wij ook andere mensen helpen.

Klinkt het zo vreemd? U zei toch jeugdcriminaliteit? Natuurlijk, iedereen moet een bromfiets hebben. Je verdient er eigenlijk wel niet naar en vader kan het je eigenlijk niet geven, maar je verdient toch eigenlijk wel een bromfiets. Iedereen moet een bromfiets hebben. Iedereen moet brommen, dat is de sterkste, die loopt nog beter, die is de beste. Je moet laten zien dat je meetelt. Als je dan geen bromfiets kunt kopen, wat doe je dan? Dan zie je, dat je aan het geld komt om er één te kopen. Per slot van rekening, iedereen heeft toch gelijke rechten? Waarom zou zo'n rijke stinkerd nu wel een bromfiets hebben en ik niet? Pik zo'n ding!

Wat zei je: jeugdcriminaliteit of logica? Logica, die voortvloeit uit een maatschappij, waarin de regeringen voortdurend onteigeningen plegen, waarin de kranten volstaan met allerlei dingen, van wat daar gebeurt in Indonesië en waarin de Nederlandse Staat wel de gewoonte heeft om de bezitsrechten van de eigenaar aanmerkelijk te beperken ten bate van de gemeenschap. Het kind zegt niet "de gemeenschap", het zegt: "Wat een ander kan, kan ik ook". Is het een wonder dat hij zoiets doet?

Dan natuurlijk, ja, een kind doet natuurlijk altijd zo wreed en zo vreemd. Zij spreken zomaar over doodsteken, zij spelen van die rare spelletjes. Zeker, dat is zo. Maar hebt u ze ook gelezen van die "Grote Stille"? Van Akim en Tarzan? Waarin elke derde bladzijde met tekeningen van gevechten op leven en dood is versierd. Heerlijke jeugdlectuur, vindt u niet?

Of houdt u zich liever bezig zo met de wijze waarop bv. de politie optreedt. Die dan toch eens even laat zien wat zij is. En wanneer zij tegen het getreiter van de jeugd niet meer op kan, de gummistok grijpt en de straat eens even leeg veegt en desnoods de blanke sabel er ook nog bij.

Dat is wat voor die kinderen, dat vinden zij reuze leuk. Alleen, je moet niet de klappen krijgen, je moet ze geven. Wat staat dat, hè? Zo'n agent met een sabel. Ik wou dat ik er ook een was! Wij zijn geen agent, maar wij kunnen wel een eindje verder in de straat gaan staan en het iedereen onmogelijk maken. Wij kunnen dan net als die agent die hele straat schoonvegen voor ons. Kom, jongens, al die meiden en al die ouwe lui wegpesten!

Jeugdcriminaliteit? Of een weerkaatsing van wat de wereld zo rustig noemt allemaal? De jeugd heeft geen eerbied meer voor de ouderdom, zegt men..... Het is waar. De jeugd heeft heel wat minder respect voor de ouderdom, maar daar staat tegenover dat zij heel wat meer respect heeft voor bekwaamheid. Als de ouderdom niet voldoende wordt gerespecteerd, is dit klaarblijkelijk, omdat de doorsnee oudere in de ogen van de jeugd niet voldoende bekwaam is.

Maar zó denkt men er niet over. Het mag niet gezegd worden. De jeugd is slecht! De jeugd is verdorven! Dezelfde jeugd overigens, die het mogelijk maakt, dat ook u, oudere, over kunt steken op de spitsuren. Die hun leven riskeren om voor u het verkeer stop te doen staan, hoofdzakelijk bestaande uit ouderen, die anders zelfs een oude vrouw die niet uit de voeten kan, liever tegen de grond rijden, dan een seconde later aankomen.

Jeugdcriminaliteit? Hebt u wel eens gehoord van het Jeugd Rode Kruis? Die jonge luitjes, die toch maar hun vrije tijd opofferen voor allerlei dingen. Die, wanneer het nodig is, een orkestje vormen en hier en daar gaan spelen. Maar ja, daar moet je niet over praten. Dat zijn de brave Hendrikken. Dacht u? Het vreemde is, dat juist onder de z.g. "halbstarken" in Duitsland, wanneer er een doel wordt geschapen, plotseling een buitengewone capaciteit naar voren komt. Het typische is, dat in Amsterdam de straatjeugd en belhamels, wanneer zij een uitgewoond pand krijgen, waar zij zelf een clubhuis van mogen bouwen, ineens braaf en netjes zijn. Toch zijn het heus geen andere kinderen. Het zijn dezelfde. Nu hebben zij een doel in het leven. Niet ieder kind, niet iedere jonge mens kan zelf een doel vinden.

Zo'n kind verwacht, zoals hij zijn hele leven gestuwd en geregeerd wordt door de ouderen, dat de ouderen hem een levensdoel kunnen geven. Als zij hem dan niets kunnen laten zien dan een lege wereld, vol met lusteloze mensen, wat dan? Is het dan een wonder, dat de jeugd dan grijpt naar de bloed- en donderromantiek? Dat zij een kraakje gaat zetten, dat zij lood gaat stelen, dat zij de grote Hans uit gaan hangen, de gebraden haan? Is het dan een wonder dat zij met hun leren jekkers aan ons even laten zien, hoe sterk en machtig zij wel zijn? Aan een wereld die zij eigenlijk minachten. Toch zijn dat dezelfde mensjes; want al zijn zij nog zo groot en sterk: zij blijven "mensjes", die in tranen uit kunnen barsten op een gegeven ogenblik, wanneer iets werkelijk dramatisch gebeurt. Diezelfde messentrekkers, die hier de Boekhorststraat onveilig hebben gemaakt, zullen zo dadelijk misschien een oude man helpen met een handwagen. "Nou ja, je kan die ouwe toch niet alleen laten sjouwen", ofschoon zij er niets mee verdienen. Diezelfde jongens, die rustig een hele zaak op stelten zetten en rustig op een in aanbouw zijnde werk een kapitaal aan lood stelen, zijn in staat een Heilsoldate die door een oudere wordt lastig gevallen te beschermen. Deze dingen komen voor. Dat kunt u vragen aan het Leger des Heils.

Nu is mijn conclusie, die jeugd is eigenlijk helemaal niet zo misdadig. Maar een wereld die deze jeugd geen kansen meer geeft, die als uiterste troost geeft van "dadelijk in een wolkje op te gaan" als de eerste atoombom valt. Of hopeloos in een crisis verzeild raken, draaien zonder ooit wat voor jezelf te kunnen bereiken, altijd maar werken, werken, werken en als wij niet werken, dan trekken wij wel steun. Dat die wereld eigenlijk schuld heeft. Die wereld, die haar vermaak en haar reclame en haar verhalen baseert op de uitzonderingsgevallen, op het romantische, op het avontuurlijke, het sensationele, die voor zich klaarblijkelijk nog niet eens in staat is om een goed geslaagde studentengrap te verwerken, ook al gaat het om de maagd van Scala. Als de Boekhorststraat goed is, is dat ook goed.

Ik vraag mij af, of de volwassenen wel begrijpen wie aangeklaagd moet worden voor de jeugdcriminaliteit? En als zij het begrijpen, dan vraag ik mij af, waarom zij er geen p. steek aan doen. Geloof mij, wanneer de oudere mensen werkelijk eens meer een beetje meer geestelijke inhoud hadden, wat meer een werkelijk ideaal hadden, wanneer zij wat meer werkelijk tijd maakten voor hun medemensen, i.p.v. van maar egocentrisch en egoïstisch voort te sukkelen,

dan zou er geen jeugdcriminaliteit bestaan. Integendeel. Dan zou de wereld, die op het ogenblik dreigt onder te gaan, bloeien als een jonge en nieuwe wereld, een verbeterd tijdperk.

Nu is er maar één hoop, dat is dit:

Geslachten die geleden hebben onder diezelfde invloeden, die vandaag aan de dag resulteren bij degenen die geen uitweg meer zien in jeugdcriminaliteit en al wat er bij hoort, beginnen dit te beseffen. Zij beginnen zich meer en meer te bekommeren om hun medemensen. Zij zijn niet meer zo als in de boekjes van Henriette van Eyck, dat zij heerlijk bazaars voor de weldadigheid organiseren en daar goed van dineren. Neen, zij zijn zo, dat zij daadwerkelijk iets doen, of het nu een verkeersagent is, die een jongerenzesdaagse in elkaar zet, of een schoolmeester die een Mussenhuis sticht, of dat het een stelletje kinderen zijn die gezamenlijk besluiten om in een park bv. iets te gaan doen en iets schoon te houden, of gezamenlijk iets te gaan doen voor zieke mensen. Al deze dingen, al deze jongeren van vandaag, begrijpen, dat je met je medemens contact moet hebben, dat je niet alleen kunt staan. Zij zijn de belofte van deze wereld. Dat zijn degenen die een jeugdcriminaliteit niet overwinnen maar omzetten in een weer doelbewust en maatschappelijk streven, omdat er zo een maatschappij wordt gebouwd die werkelijk sociaal is. Zij hoeft niet socialist te zijn, maar zij moet sociaal zijn, het moet een samenleving zijn, niet een naast elkaar heen leven, zoals het helaas maar al te veel is in deze tijd.

Ik hoop dat u de gelegenheid te baat zult nemen, om althans van uw kant uit, er zoveel mogelijk iets aan te doen. Mag ik dan er een paar kleine tips aan verbinden? Op het ogenblik dat u gaat proberen om jonge mensen te vertellen wat zij moeten doen, doen zij wat anders. Als je wilt dat zij iets niet doen, heb je grote kans dat het gebeurt. Probeer niet verstandig te zijn, want de jeugd fantaseert. Want dan zeggen zij hoogstens: "Die stomme ouwe bok/geit begrijpt mij toch niet!" Laat de jeugd rustig fantaseren en fantaseer mee, maar buig het in de goede richting. Probeer een beetje diepgang er aan te geven. En daar gaat de jeugd maar al te graag op in. Probeer de kinderen niet met zoete praatjes en zo terug te houden van dingen die verboden zijn. Als een kind midden in een bloemperk staat te springen, en alle bloemen breken, dan moet je niet zeggen: "Jongetje, meisje, begrijp je nu niet dat het erg is, dat jij die mooie bloempjes kapot trapt?" Dan denkt het kind: "Nu, die is ook tomme". Dan grijp je zoiets bij de lurven, of het nu jouw kind is of niet, en je geeft hem een stevige oplawaai, dan zeg je: "Als ik het nog eens zie, dan sla ik je dood". Dat verstaat het kind. Je mag het niet, maar je hand kan natuurlijk uitschieten.

Reactie: Je mag toch een andermans kind niet slaan?

Antwoord: Neen, maar een ander mag u ook niet slaan; dat is juist de aardigheid ervan. Men kan er rustig een aanklacht op indienen, maar het feit, dat u dat even stevig hebt gedaan - en dat maakt op het kind veel meer indruk - blijft. Een kind leeft in een wereld die wreed en gewelddadig is. En dat gaat door tot ruim 23 - 24 jaar toe. Die jongelui verstaan een zacht verwijt meestal niet, of je moet op hun gevoelens werken. Dat kun je als vreemde niet. Wat is de reactie dan? Als je zegt, dat je het geen klap mag geven, dan zet je zo'n grote mond op, dat het een geestelijk pak slaag is en dat helpt. Probeer nooit iets liefelijk overtuigend te zeggen. Het kind is er niet vatbaar voor en u staat zelf voor gek.

Wanneer u te maken hebt met die jeugd die er zo crimineel uit ziet, compleet met luizenladders, windjack en al deze leuke dingen, let dan niet op dat uiterlijk. Als u zich daardoor laat imponeren, of laat ergeren, dan merkt zo iemand dat. Dan is de eerste reactie afweer. Begin met elk jong mens, of het een criminele jonge mens is of niet, eerst eens te accepteren, zoals het is. Dan kun je er contact mee krijgen en anders niet.

Dan misschien nog een laatste punt:

Een kind begrijpt vroomheid niet. Alleen in hun eigen fantasiewereld wordt in het kind vroomheid geboren, maar het is half een sprookje. Probeer nooit t.o. een jonge mens te gaan spreken over esoterische geheimen. Duid ze even aan en ga verder. Dan denkt hij: "Hé dit is zeker niet voor mij bestemd" en kun je zeker zijn, dat hij er later verder op in gaat.

Misdadigers worden niet geboren, maar wij kennen wel een erfelijke afwijking. Dat noemen wij eigenlijk asociaal. D.w.z.: een mens die van de geboorte af absoluut geen gemeenschapsgevoel heeft. Deze mens komt tot de misdaad, wanneer hem daarvoor gelegenheid wordt geboden, omdat hij alleen aan zichzelf denkt en met geen enkel ander rekening houdt. Daar

staat tegenover dat iemand nooit misdadig zal zijn, wanneer hem een andere, even redelijke mogelijkheid wordt geboden. Niet om makkelijk geld te verdienen, maar om aanzien en eer te verwerven. Om een plaats te bekleden. Om van belang te zijn. Juist, waar men de mens dat ontnemt, zoals in het systeem van vele gevangenen en zoals wij die kennen in de Ver. Staten, het onder toezicht stellen, wat helaas ook nog wel eens verkeerdelijk gebeurt hier in Nederland, bereik je daarmee het gevoel van minderwaardigheid. Elke minderwaardigheid uit zich in een soort haat tegen de wereld, plus een poging zichzelf dus zijn eigen flinkheid en onafhankelijkheid te bewijzen. Een milieu kan een kind tot een misdadiger maken, werkelijke aanleg niet. Het kan wel het kind ertoe brengen om bepaalde fouten die erfelijk aanwezig zijn, op de voorgrond te stellen en zo deze te sterk worden gewraakt, te overdrijven.

Reactie: Ik zou willen dat ik aan iedere jeugdrechter een verslag hiervan kon bezorgen. Misschien zou dat wel iets uitwerken.

Antwoord: Ik vermoed het niet. Het vreemde is namelijk dat een jeugdrechter, en de doorsnee rechter, en de doorsnee officier, substituut, in feite voortdurend oordeelt over zichzelf en een dergelijk vermaan zou eerder worden gezien als zoethouderij bij de strenger, hetzelfde als de psychiater die steeds maar komt verklaren dat zij niet toerekeningsvatbaar zijn, terwijl de anderen die er wel aandacht aan schenken, op zich toch al geneigd zijn zo te denken.

Het kan geen kwaad als zij het lezen. Of het veel uit zou halen om het ze toe te sturen: ik geloof het niet. Als u het nodig vindt, dan praat u maar eens met het bestuur, dan kunt u altijd nog zien, wat u verder doet. Het eigenaardige is namelijk dat een officier die voor zich moeilijkheden heeft, en ook een rechter die zich van onvolkomenheden zelf bewust is, over het algemeen veel feller is in zijn aanklacht, over het algemeen veel scherper en veel zwaarder is in zijn oordeel, dan een rechter, of een officier die in zichzelf een rustig en een vredig mens is. Hoe vrediger de rechter, hoe vrediger de officier, hoe menselijker de beschouwing, hoe juister en menselijker ook de interpretatie van de wet en hoe meer aangepast aan de behoefte van de misdadiger en de maatregelen die worden getroffen.

Men houdt zich over het algemeen aan de regels van de wet, aan de wet zelf, zijn artikelen en uit de uitlegging die door de jurisprudentie daarvan zijn gegeven. Dat betekent niet, dat de rechter nu volkomen gehouden is aan een bepaald oordeel. Hij heeft, binnen de grenzen die de wet hem stelt, een vaak zeer grote oordeelsvrijheid en kan bv. voor een zelfde vergrijp een straf van 8 jaar, of een maand geven. Hij kan daarbij in zijn oordeel bv. een ter beschikkingstellen aanbevelen. Hij kan daarentegen ook bv. het plaatsen in een vrijere of mildere gevangenis bevorderen. Hij is niet alleen met het oordeel dat hij spreekt, klaar. Hij moet wel degelijk nadenken erover, hij moet ook de grond aangeven waarop hij zijn oordeel velt. Juist een dergelijk vonnis heeft op het verdere lot van een gevangene vaak heel veel invloed. Als een gevangene veroordeeld wordt en de rechter schrijft dat hij door de "verstokte en brutale houding van verdachte de overtuiging heeft gekregen, dat hier een harde straf op zijn plaats is", dan is het duidelijk, dat in de gevangenen men onmiddellijk daarop reageert met de maatregelen t.o.v. die persoon. Het is heel eigenaardig, maar het is zo.

Verder geldt er nog iets bij en dat is, de rechter kan juist door de wijze waarop hij het proces leidt, de wijze waarop hij de getuigen hoort, heel vaak de gunstige, maar ook de ongunstige elementen nadruk geven. Dat doet niet alleen de officier, maar ook vaak de rechter. Door de wijze waarop hij aandacht geeft en de wijze waarop hij de advocaat, of de officier toestaat evt. getuigen voor te brengen. Dat gaat ook niet onbepaald, dat gaat in een zeker overleg. Men heeft het recht om een getuige voor te brengen, maar de rechter heeft het recht om te bepalen wat tot de zaak behoort, wat aan de openbaarheid kan worden prijs gegeven en wat eventueel alleen besloten wordt behandeld. Daardoor kan zo'n rechter dus op het verdere leven van zo'n mens een zeer grote invloed uitoefenen, wanneer hij voor hem komt.

Ik zou op willen merken dat de rechter inderdaad degene is, die, ook volgens zijn ambtseed, de wet handhaaft en deze wet kan handhaven met een zich boven de mensheid plaatsen, maar ook met een mens-zijn. Het verschil tussen beiden is zeer groot, ook in zijn sociale gevolgen. U bent net als de rechter tegenover de jeugd. U beoordeelt maar al te vaak de jeugd niet met een begrip voor haar wezen, maar met een zich erboven stellen en een stellen van eisen, omdat dat hoort. Op het ogenblik, dat u dit laatste doet, vrienden, dan bent u weer aardig op de weg om

jeugd misdadigers te maken. U moet jonge mensen begrijpen als jonge mensen, met hun extravagantie en hun modes, waar u misschien niet in kunt komen, met hun muziek, waar zij weg van zijn en die u alleen maar oorverscheurend vindt. Maar het zijn mensen, precies zoals u geweest bent en zij zullen mensen worden, zoals u zijt. Als je dat in de gaten houdt, kom je een heel eind verder.

Vrienden, het was mij een genoegen. Ik wens u allen een prettige avond verder toe.
Goedenavond.

DE WEG NAAR HET INNERLIJK EN DE WEG NAAR HET EIGEN ZIJN

Goedenavond, vrienden.

In het tweede deel van de avond is het gebruikelijk, dat wij zo nu en dan de richting van de esoterie uitgaan. De weg dus naar het innerlijk en de weg naar het eigen Ik. Daarbij ontmoeten wij ongetwijfeld veel problemen en veel vragen, waarvoor wij een oplossing moeten vinden, willen wij in staat zijn om die werkelijke kern van het Zijn voor onszelf te leren kennen.

Wanneer ik van alle problemen er enkele uitneem, dan is het niet, omdat deze problemen alleen de belangrijke zijn. Wel omdat het problemen zijn geweest die mij ook persoonlijk en in mijn eigen leven vroeger en ook nu voortdurend weer gedwongen hebben tot hernieuwde bezinning. De grootste vraag van alle misschien wel, is de vraag: droom ik, of leef ik werkelijk? Er gebeurt ons zo onnoemelijk veel, dat wij reëel noemen, dat voor een ander toch alleen maar bijkomstig, of zelfs irreëel is. Wij zien zo ontzettend veel in de wereld, wat ons onwaarschijnlijk voorkomt. Boven al, er is zoveel wat met ons geloof in schijnbare strijd is.

Wanneer wij een droom zouden zijn van God, dan nog is voor ons de werkelijkheid een eigen bestaan. Het is jammer dat je er zo lang over doet, voordat je dit kunt beseffen. Het is niet belangrijk wat echt is en niet. Belangrijk alleen is, wat ik maak, wat voor mij reëel en wat voor mij echt is. Die stelling lijkt voor menigeen wat dwaas, of te kort gesproken. In het leven zul je voortdurend moeten handelen volgens je eigen wezen. Zodra je tegen dat wezen in gaat, kom je in strijd, dan zien wij op aarde de geesteszieken ontstaan en in de sferen degenen die zich voor het Licht afsluiten, in sferen vol van duisternis, vol van verderf en onaangenaamheid.

Wij moeten onszelf zijn. Wij kunnen niet anders. In dat onszelf zijn, is het alleen maar belangrijk dat wij leren de bijkomstigheden van het essentiële te scheiden. Jezelf te leren kennen, mag ons doel zijn en het "ken u zelf" is een machtig en een groots woord, maar het is zeer moeilijk dit alles te volbrengen. Het is moeilijk, juist omdat wij geen enkele maatstaf hebben, waarmee wij onszelf werkelijk kunnen beoordelen t.o.v. of t.o. een grote werkelijkheid, die te allen tijde onveranderlijk is.

Onwillekeurig begin je daarom, zodra je aan de esoterie begint, te filosoferen. Je gaat proberen voor jezelf stellingen uit te denken en verklaringen te vinden, gedachtegangen te vinden, waarin voor jou de eeuwigheid wordt geopenbaard. Alleen maak je dan meestal de fout te zeggen: "Dit is nu de werkelijkheid". Het is niet zo. Dat, wat voor u werkelijk is, is uw leven, meer niet. U zou veel meer kunnen doen en veel meer kunnen zijn dan nu, wanneer u zichzelf beter zou beseffen.

Dit beseffen van jezelf brengt ons dan t.o. het goed en het kwaad, dat in jezelf schuilt. Er zijn in ons bepaalde dingen die wij verwerpen, factoren, waarvoor wij terugschrikken, dingen die wij liever bemantelen en bekleden met drogredenen, dan ooit openlijk voor onszelf te etaleren en te zeggen: "Zie, dat ben je ook". Een dwaze fout misschien, maar een die voortkomt uit het wezen, dat wij zijn, of wij nu een droom zijn of niet. Want dit is voor ons werkelijkheid. Ontvluchten aan hetgeen wij kwaad noemen in onszelf is onmogelijk. De esotericus begint wel allereerst met te begrijpen, dat kwaad niet een eigenschap is van het leven of van verlangen, maar van de wijze, waarop het wordt volvoerd.

Als wij een deel van Gods droom dan zijn, pulseert in ons Gods gedachte. Wanneer wij een werkelijkheid zijn, dan zijn wij nog steeds creatuur: geschapen wezen. Er ligt in ons iets van het Goddelijke, als bron van ons bestaan. In dit Goddelijke, bestaan wij voor onszelf, niet voor een ander. Maar wij kunnen alleen onszelf zijn, wanneer wij t.o.v. die kosmos een bepaalde

verhouding hebben gevonden. Wanneer wij leven op een wijze die ons voldoening en bevrediging schenkt. Wanneer wij die voldoening kunnen bereiken zonder drogredenen, dan zullen wij gelijktijdig bereikt hebben een maximaal contact met onze wereld.

De esoterie is de weg naar binnen toe, maar zij kan alleen bereikt worden door het innerlijke naar buiten te brengen. Je kunt niet zeggen: "Nu ga ik in mijzelf keren en in de bron van mijn verborgen Ik leven. Laat de wereld maar zijn". Integendeel, je moet al datgene wat in je verborgen ligt als een kostbaar begraven schat, weggestopt onder vele begrippen en gebrek aan bewustzijn, naar buiten weten te brengen. Je moet uiten, wat in je leeft. In de allerhoogste uiting is dat ongetwijfeld God.

In een gewoon leven, zoals u dat leidt en zoals wij dat op onze wijze in onze sferen leiden, is dat eerder een pogen om met die wereld in harmonie te zijn, zonder onszelf te verloochenen. Misschien vindt u dit een wat té omvattende stelling en meent u dat het een nadere illustratie hoeft. Ik wil u daarin tegemoet komen door u een kleine gelijkenis te verhalen. Dat ik daarbij een duivel en engelen opvoer ligt in de kwaliteit van het verhaal, niet in de gelijkenis die ik zo dadelijk nader zal toelichten.

Er werd eens in de hel een klein duiveltje geboren, dat alle eigenschappen had, die nu eenmaal behoren bij hen die in de onderwereld bestaan. Het was een avontuurlijk duiveltje. Toen eens een prediker binnenkwam in de hel en zijn predicaties trachtte voort te zetten, ving het duiveltje het woord "hemel" op. Het besloot naar dit wonderbaarlijk rijk te gaan zoeken. Toen het bescheiden aanklopte aan de hemelpoorten, werd het op bevel van de Allerhoogste Zelf binnengelaten. Ziet, er was een wereld vol van schoonheid, van Licht en van vreugde. Nu zou u denken dat het duiveltje gelukkig was, maar neen, na drie dagen vluchtte het de hemelpoort uit met een kreet: "Dat kan ik niet uithouden". Want het duiveltje was geschapen voor de hel, niet voor de hemel en daarom kon het in de hemel niet bestaan. Toen het terugkeerde in dat oord, dat men de mensen allerwege voorhoudt als de grootste verschrikking, toen herademde het, toen keek het naar sulfer en vlammen, rook de smeulende pekdamp, hoorde de kreten van verschrikking en zei: "Zie, dit is de hemel".

U zult zich afvragen, wat ik hiermee bedoel. Alleen maar dit. U wordt geschapen en in die Schepping bestaat er niets, wat volkomen aan u gelijk is. U bent geschapen voor een eigen ontwikkeling, voor een eigen leven. Alleen door te zijn, waarvoor u geschapen bent, kunt u geluk vinden, kunt u de hemel leren kennen. Maar wanneer u zich laat verleiden om het tegengestelde van uw ware wezen te zijn, om a.h.w. - houdt u mij ten goede - geschapen als duivel en te trachten een engel te worden, dan gaat het verkeerd. De Schepper heeft in Zijn groot bewustzijn en Zijn groot verstand, of Hij nu droomt, of geschapen heeft, ongetwijfeld aan allen een functie toegekend. God is boven alles redelijk. Redelijker dan een mensenrede, of een geestelijke redelijkheid misschien kunnen beseffen. Maar Hij is nooit onlogisch, of irreëel. Daarom is het onze taak om onze eigen plaats te vinden. En op die plaats te leven.

Wanneer wij dat doen, dan vinden wij daarmee een contact met onze omgeving. Het probleem goed en kwaad valt weg, wanneer wij zijn dat, waarvoor wij bestemd zijn. Dan wordt ons hele leven een gedragen worden door onze taak, i.p.v. zoals anders, een zwoegen onder de last des levens ons zagezegd door de Schepper opgelegd. Wie zijn werkelijke plaats en taak begrijpt, wordt gedragen door die taak, omdat deze een uit God geboren kracht is. Die taak is door God geschapen en vastgelegd. Wanneer u die in uzelf vervult, dan heeft God het werk eigenlijk al gedaan, dan hoeft u alleen maar te volgen.

Nu doe je dat heel vaak haast onbewust. Het onbewuste is altijd de vijand van de esotericus. Mag de mysticus vaak nog genoeg nemen met het mystiek geheim, de esotericus zoekt in alles de zelferkenning boven alles en zo ook de redelijke uitleg en verklaring. Wanneer u leeft, dan zult u juist door te zijn, wat u behoort te zijn, steeds sterker die God erkennen. Dan treedt een vreemde tweeledigheid in ons wezen op. Een koning-dichter in Indië zei dat op de volgende manier: "Hier zweef ik, geest tot niet geworden, en kennend uit het Niet de geest en het eigen zijn. Hier voltrekt zich het drama van de krijg, het spel van jacht en vrede en ik erken het. Ik kan niet anders zijn, want boven mij en boven al, wat ik ben, ligt mijn bevrijde geest."

De vertaling neemt helaas veel van de dichtelijke schoonheid weg. Misschien kunt u de gedachte vatten. Op het ogenblik dat wij in eenheid met Gods wil leven en zijn, bestaan wij niet alleen meer in onszelf. Wij zijn tevens ons bewust van ons wezen in God. Er treedt een scheiding op tussen de vormen die wij op het ogenblik bekleden in een menselijke of andere vorm, en het leven zelf. Niet slechts volvoeren wij de taak, maar wij zien de zin van de taak. Wij zien de samenvatting van al het schijnbaar doelloze tot één misschien fantastisch, maar wonderbaarlijk schoon geheel, dat Gods wil uitdrukt en Gods Schepping. In de esoterie zoeken wij niet alleen naar onszelf, ook al is dat het begin. Wij zoeken daarnaast naar de mogelijkheid om onszelf te erkennen vanuit het Goddelijke, te beseffen, hoe wij in feite behoren in die Schepping. Het is logisch dat wij daarbij ook voor andere problemen komen te staan. Het gaat dan niet meer om werkelijkheid of niet werkelijkheid, want wij beseffen dat beiden gelijk zijn, dat het bestaan het werkelijke en het onwerkelijke evenzeer deel maakt van ons wezen.

Maar dan komt de vraag: wat moet ik zijn? Deze van buiten beschouwende, die het drama waarin het eigen wezen figureert, beschouwt en ziet, of de levende, die het drama ondergaat? Ook daarop is het moeilijk een antwoord te vinden. Want zou ik leven en gelijktijdig alleen beschouwen, dus zonder emotie datgene volbrengen, wat volbracht moet worden, dan ben ik een automaat geworden. Daarmee ontnem ik aan mijn wezen het typisch menselijke - of geestelijke - wat er in behoort te zijn, om het volmaakt te doen zijn. Ik meen dan ook dat het antwoord op de vraag dan niet is: onttrek je aan de mensheid, of leef als mens. Onttrek je aan het bestaan in sferen, of leef je uit als het directe deel van die sferen?

Ik meen dat wij het antwoord zó moeten stellen: Het is onze taak God te erkennen en in het beschouwen vanuit God, de kracht te putten om ons eigen bestaan, zoals God dit wil, te volbrengen, met ons hele wezen en zijn. Een taak die moeilijker is dan u denkt. Want wanneer wij met God een ogenblik in contact komen - er zijn er in haast elk mensenleven, het bestaan in een sfeer, momenten, dat dit voor ons mogelijk is - dan hebben wij zo'n honger naar dit Licht, zo'n heimwee naar die verhevenheid, waarin wij ons geborgen voelden. Wij beseffen nog niet dat het geheel alleen kan bestaan, wanneer wijzelf deel van dat bestaan volbrengen, wat door de wil van het geheel is bepaald.

Er was eens een mens, die het Goddelijk bestel had erkend. Hij wist dus, welke daden hij moest volbrengen en hij wist, wat voor gebeurtenissen noodzakelijk waren. Zozeer werd hij echter één met het Goddelijke, dat hij meester was over de tijd en het leven beschouwende zei hij: "Zie, enkele dagen geleden heb ik een fout gemaakt, laat mij deze fout herstellen, opdat de volmaaktheid volmakter zij". Hij keerde terug, vroeger in de tijd dan hij was gegaan en hij veranderde deze daad. Toen hij dit deed, bluste het Al uit. Want God heeft juist deze wereld, deze volmaaktheid geschapen en niemand kan deze veranderen, ook niet in zichzelf, of uit zichzelf. Nu is dat een zeer radicaal middel in het verhaaltje. Het uitblussen van de hele kosmos, alsof je een licht uitdraait. Maar misschien dat dit duidelijk maakt, dat wij niet kunnen leven buiten het volbrengen van de Goddelijke wil. Dat alles wat voor ons mogelijk is, en alles wat wij doen, behoort tot die Goddelijke wil, dat kan niet anders zijn.

Dan rijst onwillekeurig de laatste vraag van deze avond: wij zijn dus gedwongen te handelen, zoals wij doen? Daar kan ik alleen dit antwoord op geven: Leg vijftig tekeningen naast elkaar. Wanneer één tekening is gefixeerd, als deel van een reeks die een handeling uitbeeldt, dan is het onmogelijk daarin iets te veranderen, zonder dat de gehele reeks verandert. Dit is niet toelaatbaar gezien het concept. Maar daarnaast zijn tekeningen die die wijziging wel verdragen. Mijn eigen bewustzijn kan ik parallel aan het reeds beleefde een nieuw begrip omtrent hetgeen noodzakelijk was scheppen en zo mijn eigen versie van volmaaktheid beleven, naast de Goddelijke, die echter geldt voor de gehele wereld. Wij zijn vrij om op onze wijze Gods volmaaktheid te beleven, maar ons staat het recht niet toe die volmaaktheid te veranderen. Bewust of onbewust moeten wij volbrengen, wat de Schepper ons oplegt, ofwel verdwijnen als een bewuste waarde uit deze kosmos. Dat laatste lijkt mij niet noodzakelijk, misschien is het niet eens mogelijk.

Het is juist hierom, dat ik meen onder esoterie ook dit te moeten stellen: In jezelf het vermogen versterken uit alle omstandigheden, uit alle daden het begrip van God te putten en zo ook te leven, zo goed als je kunt, volgens je eigen concept, gelijktijdig het kwaad te zien als Gods goed en zo uiteindelijk te beleven een geheel en niet een reeks brokstukken, verbrijzeld door het

oordeel, dat je daar op verschillende tijden van je leven daarover uitspreekt. De weg naar binnen toe: een weg van raadselen, die voor niemand anders precies zó bestaat als voor u. Het is een weg van éénwording met de kosmos, maar een weg die op deze wijze voor u en speciaal voor u is geschapen en niet voor een ander. Het is een bewustzijn, dat naarmate het sterker ontwaakt, het eenvoudiger maakt met God en in God te leven en toch te zijn, wat je bent door Zijn wil.

Met deze beschouwing kom ik dan aan het ogenblik, dat ik het woord moet doorgeven aan een andere spreker. De laatste spreker van de avond met "Het Schone Woord" zal de bijeenkomst voor u sluiten. Voor mij: ik dank u zeer voor uw aandachtig gehoor.
Goedenavond.

HET SCHONE WOORD

IK WIL LEVEN

Ik wil leven, ik wil de wereld rond mij zien in een dolle werveldans,
ik wil leven, ik wil streven, kennen de andere kant van 't bestaan.
Ik wil door alle waan gaan breken, ik wil tot eeuw 'ge waarden spreken
en niet meer zelve ondergaan.
Ik wil leven en ik wil rijkdom garen, maar hoe meer ik voor mijzelf vergaar,
hoe moeilijker het wordt om voort te gaan nog, de last voor rijkdom wordt te zwaar.
Nu ga ik van mijn rijkdom geven en licht en vrij wordt mijn tred.
Ik geef het al en kom in het geven tot waarlijk leven.
Want om te leven moet je geven, delen met de eeuwigheid.
Dat is de wijze, waarop je de beperking van eigen onbewustzijn het best bestrijdt.

ZEEROVER

De zwarte vlag in top, de zeilen fel gebold,
zo kwam het schip al strijdend voor de golven uitgehold naar buit.
De zeerover in het Kraaiennest, schreeuwde vrolijk uit:
"Joho, dertien man op een doorkist en een fles vol rum.
Ik zie een schip, ik zie een buit. Kom rovers, pak je wapens
en blaas het levenslichtje uit, van een ieder, die zich nog verzet.
Wij halen het wel in een uur", en daarop werd druk gewed.
De rovers vol met vuur, wilden voor zichzelf verwerven,
wat anderen zich moeizaam en stil hadden vergaard.
Dat is nu eenmaal roversaard.
Zij wilden liever sterven, zij zwoegden heel de dag
en hesen zeilen fel en rood, de vlag in top,
het zwart signaal met het teken van de dood, want dat is roverstaal.
Maar als zij al die moeite, die voor die streek toen werd gedaan,
eens hadden gebruikt voor normaal en meer burgerlijk bestaan,
het was hun zeker goed gegaan.
De zeerover kon niet begrijpen.
Hij meende buit te kunnen grijpen en rijk te zijn.
Maar elke haven was gesloten, ja, zelfs in Duitsland stond een bord:
"Seerauberei verboden"
Zo, uit het hele Al verband, zeilen zij op zeven zeeën,
met rijke buit en klagen steeds en zingen vol van weeën.
Want, waar is de havenkroeg, waar is de muziek?
Wat kunnen zij wel doen met al dat geld?
Het is met de zeeroverij zo slecht, zo treurigjes gesteld.

En toch: - een ieder kan begrijpen, wat ik hier verklaar -
doen mensen vaak hetzelfde en dat vind ik wel raar.
Zij nemen gedachten van anderen en menen wijs te zijn,
zij nemen de grootheid van anderen in grootheidswaan en blijven klein.
Zij nemen de daden van anderen en rekenen verdiensten zich toe.
Zij kunnen zichzelf niet veranderen en zijn vóór het streven reeds moe.
Zij doen moeite voor kleine dingen, voor bezit, dat dra weer vergaat.
Maar zij kunnen niet leven en werken voor iets, dat eeuwig bestaat.
De zeeroverij op de levenszee komt voor, zo heb ik gehoord.
Menigmaal heeft men uit onbegrip een medemens vermoord,
al ging het ook naar woord en slechts naar geest, en niet in de stof.
Maar zeg mij eens: "Is het niet beter in veil 'ge haven in te lopen,
dan je vol te laân met het vreemde bezit, waarvoor je niets kunt kopen,
neen, Duits, of Engels, of Frans, het geeft niet.
Voor mij staat het vast, voor mij hoort het er bij:
Im Stof oder im Geist, eigenes Leben, eigenes Streben, keine Seerauberei."

Een mens die kan lachen in eerlijkheid,
beleeft in het leven de eeuwigheid.
Een mens die kan juichen om anderer vreugd,
kent in zich het geheim van een eeuwige jeugd.
Een mens die kan bidden, niet voor zich, maar voor allen,
kent krachten van Licht, die hem steunen, krachten zonder tal.
En een mens die op zijn God vertrouwt
en daarop heel zijn leven bouwt,
die kan niet meer beperkt zijn,
want die is zelfs in het stoffelijk leven:
het bewuste deel van de eeuwigheid.